Edwin Harkness Spina

Viitorul este ACUM!

Versiunea în limba română
uncris

John Blunt şi-a târât picioarele bătrâne de 79 ani pe scări. S-a oprit la etajul unu pentru a-şi trage sufletul. Indicatorul arăta că Biroul 2C era la dreapta, aşa că s-a întors şi a păşit către prima uşă. Îşi traduse în engleză ceea ce era scris cu creionul pe sticla uşii: „Biroul 2C, David Thompson, terapeut energetic".

Tot mai era sceptic, dar dacă tot a venit până aici, s-a hotărât să încerce. Nimic altceva din ce încercase nu a făcut să dispară continua durere de spate, atât de deranjantă.

Şi-a îndreptat spatele puţin, preferând să intre demn în birou. A deschis uşa, privind în jurul antecamerei. Două fotolii masive, din piele, flancau o masă pe care se afla o lampă de citit. În cealaltă parte a încăperii era o etajeră cu nişte reviste şi broşuri. Pe toţi pereţii erau atârnaţi fotografii cu peisaje rurale englezeşti. În colţul îndepărtat era drapat un steag mare, roşu, cu o *swastika* neagră în centrul unui cerc alb. Întră în cameră, închizând uşa în urma sa.

S-a făcut auzită o voce:

— Vin imediat. Vă rog, faceţi-vă comod.

A fost plăcut surprins că omul a vorbit în engleză. Tot mai puţini compatrioţi vorbeau vechea limbă. Trecuseră 59 ani de când Germania a câştigat războiul, impunând germana ca limbă oficială în întregul Reich.

— Am ajuns puţin mai devreme, a răspuns Blunt. Vă rog, nu vă grăbiţi.

Se uită doritor la fotoliile din piele, dar a ezitat să se aşeze, ştiind că va reuşi să se ridice cu greu. Deasupra biroului secretarei era un portret al lui Hitler. Deşi legal nu era obligatoriu, cam toate birourile profesionale aveau unul. Cele care nu-l aveau erau „inspectate" mai des şi închise.

O hartă frumos înrămată a Reich-ului ce includea toată Europa Centrală şi de Vest era şi ea atârnată alături. Medită în sinea sa că, dacă erai destul de ciudat ca să te ocupi cu *tera-*

pia energetică, atunci chiar că trebuia să afişezi cât mai multe fleacuri naziste, tocmai pentru a evita problemele.

Blunt s-a întors auzindu-l pe Thompson ce intra în cameră, şi l-a urmărit cum pune degetul pe agenda unde erau trecute întâlnirile programate

— „Marţi, 11 mai 2004... ora 14... John Blunt". Exact la timp.

A înaintat direct către Blunt, cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit, dle Blunt. Cred că vă doare rău spatele. Mi-aş fi dorit să fi venit mai de mult la mine – pentru mai multe motive decât vă puteţi imagina.

— Cred că soţia mea, Molly, v-a spus ce s-a întâmplat, spuse Blunt pe un ton sobru. M-am prăbuşit în Germania cu trei luni înainte ca Churchill să se predea.

Clătină tăcut din cap, reamintindu-şi acel moment.

— *Spitfire*-ele noastre nu puteau face faţă cu nici un chip acelor infernale discuri zburătoare.

— Poftiţi aici, a spus Thompson, conducându-l pe Blunt în biroul din spate.

Vizibil cuprins de dureri, fostul pilot de vânătoare a spus:

— Când m-am prăbuşit, mi-am zdrobit patru vertebre. Poate că am fost norocos. Nici un camarad din grupul meu de luptă nu a supravieţuit războiului.

— Să vedem ce putem face, spuse arătând spre masa de masaj. Culcaţi-vă pe spate cu capul pe pernă. Nu trebuie să vă dezbrăcaţi. Nu am nevoie să vă ating.

Blunt era surprins. Acesta nu semăna cu nici unul dintre tratamentele chiropractice sau de masaj pe care le făcuse mai înainte. Era prea derutat ca să observe intensificarea durerii ce-i radia din spate atunci când s-a aplecat. Fără ajutor, s-a aşezat singur pe masă.

— O să doară?

— Vă voi curăţa canalele energetice, voi îndepărta blocajele din *chakra* şi voi elimina unele entităţi fixate în aura dvs, a spus Thompson. Nu veţi simţi nimic. De fapt, probabil că veţi adormi.

— Să dorm fără somnifere? a întrebat Blunt. Ar fi plăcut.

— Respiraţi adânc şi încercaţi să vă relaxaţi.

Şi Blunt simţi că se reîntoarce înapoi, în zilele când au descoperit discurile zburătoare.

* * * * *

Tânărul de 19 ani John Blunt şi camarazii săi piloţi aşteptau neliniştiţi reîntoarcerea avioanelor din Grupul de Vânătoare 11 şi din *Squadron* 17 de bombardiere din misiunea de bombardament asupra Germaniei. Rapoartele radio indicau pierderi majore în luptele de

deasupra Hanovrei. Nici unul dintre cele 25 de bombardiere *Mosquito* nu supravieţuiseră şi doar câteva *Spitfire* şi *Hurricane* din escorta de *vânători* vor reuşi să revină. Blunt, binecuvântat cu o acuitate vizuală de 20/10, a fost primul care a văzut avioanele ce se reîntorceau. A arătat spre est, spre cele cinci avioane ce veneau pe cer spre ei, unul lăsând o trenă de fum.

Pompierii aşteptau stoici în camionul din apropiere, aşteptând ca avioanele să aterizeze. Văzând avioanele care aterizau unul câte unul, Blunt l-a recunoscut pe cel avariat ca fiind cel pilotat de prietenul său Nelly. Avionul lui Tetley nu era prezent. S-a ridicat şi a sprintat spre maşina de pompieri, chiar când aceasta a început să se mişte. S-a agăţat de oblon şi a sărit în benă.

— Mai bine lasă-ne pe noi să ne ocupăm, puştiule, a spus un pompier.

— Vezi-ţi de treabă!

În urma unor incidente recente, comandantul bazei l-a consemnat de la zbor, permiţându-i doar să participe la şedinţele de pregătire, după ce a promis că-şi va ţine gura. Dar, nimeni nu-l putea împiedica să-şi ajute prietenul.

Pompierii au stins flăcările în timp ce Blunt s-a urcat pe aripă pentru a ajuta la deschiderea cupolei. Nelly îşi ridică ochii plini de durere:

— Nenorocitele de discuri! Erau peste tot! Duzini! Nu te puteai lupta cu ele – sunt neomeneşti!

Apoi a închis ochii:

— Tetley a fost doborât.

Blunt l-a înşfăcat pe Nelly de jacheta de piele şi l-a tras afară din cockpit.

— Hai să ne cărăm de aici!

Nelly l-a privit cu nişte ochi ce cerşeau înţelegere.

— Au rămas fără muniţii. Altfel, nici unul dintre noi nu s-ar mai fi întors.

Blunt şi Nelly au coborât de pe aripă, când două jeepuri militare de fabricaţie americană au oprit alături.

— *Commander* Nelson, vă rog să ne însoţiţi, a cerut şoferul din primul jeep.

— Blunt, urcă-te, a arătat cu capul spre al doilea jeep.

Blunt şi-a bătut pe spate prietenul.

— Capul sus.

Primul jeep s-a îndreptat spre zona de informare aflată la vest de aerodrom. Blunt s-a urcat în al doilea.

— Încotro?

— Ai să vezi.

Trecând pe lângă birourile administrative, zona de informaţii şi barăci, s-au apropiat de zona de întreţinere înainte ca Blunt să rupă tăcerea.

— Hai să ghicesc. Nu mă lasă să zbor şi acum vor să repar avioanele.

Presupunerea lui a fost întâmpinată cu tăcere. Jeepul a tras lângă un atelier şi s-a oprit.

— Aici cobori.

Blunt a sărit jos şi a arătat spre uşa metalică vopsită în eternul şi monotonul gri.

— Înăuntru?

— Da, a răspuns şoferul şi a demarat.

Blunt a deschis uşa şi a intrat.

— Vino, John, spuse George Montgomery, comandantul bazei, şi închide uşa după tine.

Blunt şi-a reţinut surprinderea în timp ce înainta în biroul improvizat în care se aflau o masă şi trei scaune. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi încărcate cu piese de motor. Aşezat alături de Montgomery, la masă, se afla un necunoscut îmbrăcat într-un costum cenuşiu, bine croit. Amândoi s-au ridicat pentru a-l întâmpina pe Blunt.

— John Blunt, ţi-l prezint pe Colin Harris. Dl Harris face parte din MI-6[1]. Doreşte să vorbească cu dumneata despre un proiect special.

Blunt a salutat înclinând din cap în timp ce da mâna cu tipul slab, cu ochi albaştri, pătrunzători. Montgomery i-a făcut semn să se aşeze.

— Am aranjat această întâlnire la cererea dlui Harris. Vrem să începem imediat. Oficial, vei fi transferat şi, mai mult ca sigur, nu-ţi vei mai întâlni colegii de aici.

— N-au mai rămas mulţi, spuse Blunt.

Ignorând comentariul, Montgomery a continuat.

— După ce vei auzi ce ţi se va spune despre această misiune, nu vei discuta subiectul cu nimeni. De asemenea, nu vei confirma niciodată că misiunea a avut loc. Chiar dacă se va solda cu succes, nu vei discuta. Este clar?

— Da, *sir*.

Montgomery i-a privit pe amândoi, apoi a spus:

— Te las cu dl Harris. Vă urez noroc.

S-a ridicat, a schimbat un salut milităresc cu Blunt, apoi a plecat imediat.

Harris şi-a dres glasul, apoi l-a privit pe Blunt drept în ochi.

— Comandantul dumitale mi-a spus că eşti un pilot excepţional.

[1] Secret Intelligence Service (SIS) – cunoscut uzual sub sigla MI-6 (*Military Intelligence, Section* 6), este o agenţie britanică de Informaţii.

Blunt s-a uitat chiorâş la Harris.

— A spus dumnealui aşa ceva?

— De fapt, a spus că ai mai mult talent natural decât oricare alt pilot pe care l-a întâlnit.

O expresie nedumerită se văzu pe faţa lui Blunt înainte de a-şi relua aerul bănuitor.

— Şi-atunci de ce dracu nu mă lasă să zbor? ridică vocea cu o juma de octavă. Cu toţii ştiu că sunt cel mai tare pilot din *squadron*. La antrenamentele de *dogfight* îi înving pe toţi piloţii noştri cei mai buni şi în singura mea luptă cu inamicul am doborât două Me-109 germane.

— Am înţeles că nu aveai misiunea de a angaja inamicul. Pentru asta ai fost mustrat.

— Nu poţi câştiga un război stând pe tuşă, a ripostat Blunt cu vigoarea tinereţii. Asta e misiunea mea – să dobor avioane inamice.

— Te-ai pus în mare pericol atât pe tine cât şi *squadon*ul, fiule.

— Nu aveam nevoie de ajutorul lor. Aveam soarele în spate. N-au avut nici o şansă!

— Abilităţile tale în *dogfight* nu sunt cruciale în misiunile de escortare a bombardierelor. Zborul în formaţii strânse necesită disciplină.

— Disciplină, ha! Blunt a scuipat cuvântul cu dispreţ. Arătaţi-mi un pilot disciplinat, iar eu am să vă arăt un pilot mort. Trebuie să simţi ce se-ntâmplă în aer. Nu e timp să te gândeşti. Nu te poţi baza pe comandanţi sau că vine cineva să te salveze. La dracu, pot să-şi bage nenorocita de disciplină în...

Blunt s-a oprit amintindu-şi unde se află. L-a privit pe Harris ca să vadă dacă acesta se simte insultat.

— Îmi cer iertare. Nu am vrut să ridic tonul.

— Nici o problemă, spuse Harris.

— De asta nu mă lasă să zbor? Pentru că nu am urmat ordinele?

— Nu – l-a privit Harris direct în ochi. Nu puteam risca să fii ucis în timp ce adunăm informaţii.

Mirarea lui Blunt s-a transformat încet în mânie.

— Ştiaţi despre discuri? I-aţi lăsat pe camarazii mei să moară, doar ca să obţineţi informaţii?

— Te rog iartă-mă pentru expresia nefericit aleasă. „Adunarea de informaţii" sună atât de rece şi calculat. Da, ştiam despre discuri. Dar nu puteam opri bombardamentele – asta le-ar fi acordat naziştilor timp să-şi perfecţioneze chestiile alea infernale. Grupul tău de vânătoare nu este singurul care a suferit pierderi îngrozitoare. Şi americanii au avut pierderi grele.

Blunt rămase tăcut cu ochii la Harris. Acesta îl privea pe tânăr.

— Oamenii de ştiinţă ai lui Hitler primesc ajutor din exteriorul lumii noastre.

— Exteriorul...?

— Extratereştri. Din spaţiul cosmic. Nu putem face public acest fapt pentru că s-ar crea panică în mase.

Harris se opri văzând reacţia lui Blunt.

— Asta te înspăimântă?

— Fiinţe de pe alte planete îi dau lui Hitler tehnologia să-şi construiască discurile? a întrebat sceptic.

— Da. Scopul lui Hitler este Noua Ordine Mondială. Evident, forţele care îi asigură mijloacele cu care să-şi atingă scopul vor fi părţi cheie ale acesteia. Nu ştim care va fi preţul, poate că nici unul, dacă juri supunere Reich-ului. Până atunci, este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a nu fi cuceriţi de Hitler şi de colaboratorii săi extratereştri.

Blunt a încercat să asimileze spusele lui Harris fără a-l taxa imediat ca fiind *cu pluta*. A revăzut rapid numeroasele informări şi comentarii neoficiale pe care le-a auzit despre devastările făcute deja de discuri. Comentariile lui Harris chiar aveau sens.

— Deocamdată, discurile sunt fără pilot, a continuat Harris. Pot urca mult mai repede decât orice avion aflat acum în serviciu – de la nivelul solului la 12.000 m în mai puţin de trei minute. Naziştii le-au dotat cu mitraliere rotative de mare calibru care pot trage la diverse altitudini. Astea au devastat bombardierele noastre.

Se uită încruntat la mâinile sale împreunate în faţă.

— Pericolul este că unele discuri experimentale, pilotate, au fost detectate zburând de două ori mai repede decât *Spitfire*-le noastre cele mai rapide. Dacă aceste discuri zburătoare sunt perfecţionate, am pierdut războiul.

Blunt a înghiţit cu greutate.

— Ne rugăm ca prietenii tăi să nu fi murit degeaba. Informaţiile pe care le-au obţinut sunt critice pentru planul conceput de noi. Poate că eforturile tale vor onora moartea lor.

— De ce aveţi nevoie?

Harris a luat un dosar gros din şi a scos un set de hărţi şi fotografii pe care le-a înşirat pe masă. Arătă spre prima hartă:

— Agenţii din teren au identificat laboratorul de cercetare şi fabrica unde se produc discurile. Se află în Nordhausen, aflat la sud-est de Munţii Harz, amândouă bine păzite de avioane de vânătoare şi de discuri.

Harris i-a arătat o fotografie.

— Acesta este laboratorul. Oamenii lor de ştiinţă muncesc în schimburi prelungite, adesea dormind acolo, zile la rând. Trebuie să distrugem această clădire.

Blunt a cercetat fotografia alb-negru, întipărindu-şi obiectivul în memorie.

— Fiecare grup de bombardiere şi avioane de vânătoare de escortă pe care le-am trimis până acum au fost interceptate lângă coastă. Avioanele germane le atacă pe tot drumul peste nordul Germaniei, iar când ajung lângă laborator, le iau în primire discurile zburătoare. Bombardierele noastre nu se pot apropia suficient ca să-şi lanseze bombele asupra obiectivului. Avem nevoie de cineva care să zboare nedetectat şi să arunce în aer laboratorul.

— Un bombardier ar fi prea încet şi puţin manevrabil – chiar şi un *Mosquito*, a spus Blunt pe un ton categoric. Şi nu avem un avion de vânătoare care să transporte atât de multe bombe.

— Nu aveam... până de curând.

Harris a făcut o pauză, pentru ca ideea să pătrundă în mintea lui Blunt.

— Acum avem un prototip de *Spitfire* dotat cu un motor Rolls Royce care are capacitatea de a transporta două bombe cu câte 450 kg de explozibil de mare putere şi un rezervor suplimentar pentru combustibil.

— Cât e de rapid cu o asemenea încărcătură?

— Peste 450 mile/oră.

Blunt a zâmbit în sinea sa: *„Adică la fel de rapid ca cel mai bun* vânător *german, Focke-Wulf* 190. *Spitfire poate că nu era la fel de agil, dar cu puterea mărită, îl pot face să danseze*."

— OK. Când trebuie să execut zborul?

— Imediat, a replicat Harris cu un ton mai autoritar. Ai o oră să faci un zbor de verificare. Apoi încerci să dormi şi pleci la ora 2100. Comandantul tău a planificat un raid de bombardament masiv asupra Berlinului pentru a atrage avioanele de vânătoare din linia defensivă. Odată ajuns deasupra Germaniei, vei fi pe cont propriu.

Harris s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna lui Blunt.

— Întreaga lume a Aliaţilor depinde de tine, băiete. Viitorul este ACUM!

* * * * *

Zburând la altitudinea de croazieră de 8.000 m, ceva mai sus decât de obicei, Blunt a largat rezervoarele auxiliare acum golite. Urmase bombardierele şi escortele lor peste marea Nordului, către coasta Germaniei, înainte de a degaja spre sud. *Vânătorii* germani vor

ataca în curând *armada* britanică încercând să oprească bombardierele care, altfel, îşi vor lansa încărcăturile asupra capitalei lor.

Blunt a folosit reperele terestre identificate de Harris la informare, pentru a evita cu grijă oraşele, de unde ar fi putut fi observat. Cerul negru al nopţii era punctat cu nori, excelente locuri care-i puteau ascunde atât pe el cât şi pe adversari, dar a ales să-i evite, temându-se că ar putea pierde direcţia.

A văzut Munţii Harz apropiindu-se treptat şi şi-a virat *Spitfire*-ul spre sud. Instrucţiunile erau să ocolească munţi şi să nu zboare pe deasupra piscurilor de unde ar fi putut fi detectat de posturile de observaţie. Era mulţumit de promptitudinea cu care răspundea la comenzi prototipul de avion pe care-l pilota şi deşi avea doar câteva ore de când se afla la bordul lui, se simţea ca o componentă a sa.

După ce a trecut de capătul vestic al lanţului muntos, a virat stânga începând să zboare spre est. Continuând să cerceteze cerul de dinaintea sa pentru depistarea potenţialilor inamici, Blunt a văzut în curând doi *vânători* cu nasul ascuţit intrând într-un nor sus şi înaintea sa. Cu speranţa că nu a fost observat, Blunt a virat spre sud şi în picaj. Dacă cei doi îşi vor menţine cursul spre nord, *Messerschmitt*-urile vânători de noapte vor trece pe deasupra fără să-l vadă. A aşteptat un minut, apoi a revenit pe curs estic, rămânând vigilent în legătură cu cele două avioane. După mai puţin de un minut, a fost răsplătit să le vadă ieşind din nor, continuând să zboare către nord-nord-est.

Folosindu-se de reperele montane, a estimat că se află la mai puţin de 10 minute de obiectiv. Deşi norii răzleţi păreau să se răărească, mai erau încă destui în care să se ascundă.

Pentru că pericolul imediat trecuse, Blunt a revenit în zbor orizontal şi pe curs estic către laboratorul Nordhausen. Simţind o uşoară tensiune crescându-i în piept, a inspirat adânc, apoi a expirat. Vigilenţa continuă de pe parcursul nopţii îi măcinase nervii. Un moment, a închis ochii pentru a şi-i odihni. În cele câteva secunde, sub pleoape a apărut o viziune a lui Harris. Blunt putea auzi în minte ultimele sale cuvinte: *„Viitorul este ACUM!"*

Când a deschis ochii, a văzut doi vânători cu nasuri „cârne" ieşind din alt nor, puţin deasupra şi mai spre dreapta lui. A văzut cum cele mai bune avioane de vânătoare germane, *Focke-Wulf 190*, şi-au schimbat cursul şi au început să coboare pentru a-l intercepta. S-a întrebat dacă se confrunta cu nişte aşi, piloţi care erau creditaţi cu peste 300 de avioane ale aliaţilor doborâte. Îl durea şansa oferită de a se confrunta cu ei şi să se testeze el însuşi într-un *dogfight*, dar şi-a reamintit ordinele.

Blunt a împins la maxim maneta de gaz, sperând să-i întreacă în viteză, dar ştia că având avantajul altitudinii, gravitaţia era de partea lor. Picau asupra lui câştigând viteză.

Se apropiau cu repeziciune de *Spitfire* dinspre dreapta-spate. Sigur îl vor ajunge... doar dacă el nu face nişte manevre evazive.

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a aşteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învăţat-o la antrenamente prin care să şi-i scuture din coadă: viraj strâns la dreapta frontal spre atacatori şi picaj. Datorită unghiului lor de atac, nu vor putea vira destul de strâns ca să se ţină după el.

O stare de calm a pogorât asupra sa. În ciuda zgomotului asurzitor al motorului şi a faptului că viaţa îi atârna de un fir de păr, Blunt era liniştit. Cuvintele lui Harris au revenit: *„Viitorul este ACUM*!".

Blunt şi-a îndepărtat neatenţia, a virat scurt spre dreapta şi în picaj, privind peste umărul stâng la germanii ce treceau pe lângă el. S-a întors spre cerul din faţa sa şi a icnit pentru că duzini de discuri zburătoare acopereau cerul în toate direcţiile!

Discuri uriaşe cu un diametru de 35 m se ridicaseră de la sol şi năvăleau asupra lui. Aripile îi erau sfâşiate de focul violent executat de tunurile montate pe discurile nonumane. Pământul se apropia cu rapiditate. Blunt a tras manşa, dar flapsurile abia dacă mai funcţionau. A retezat vârfurile stejarilor, când a zărit un loc unde să aterizeze cu avionul defect. Trenul de aterizare nu a coborât. Şi-a direcţionat *Spitfire*-ul către o autostradă necirculată unde a trântit avionul la pământ, a alunecat pe o distanţă bună, după care s-a oprit brusc când aripa dreaptă a lovit un copac de pe margine.

* * * * *

Blunt a tresărit, lăsând să-i scape un strigăt de teroare.

— A*aaaaaaaaggggggggghhhhhhhhh*!

— E OK, linişteşte-te. Totul este în regulă, l-a reasigurat Thompson.

— Hă? a mormăit Blunt. Unde mă aflu?

— În acelaşi loc unde erai şi acum 30 minute, a răspuns Thompson, care s-a ridicat din scaunul său aflat la un metru de Blunt pentru a-l reţine. Eşti în biroul meu... la terapia energetică.

Blunt s-a uitat pe lângă Thompson. Spatele încă îl durea. S-a ridicat voind să se dea jos de pe mas de masaj, dar Thompson l-a împins uşor la loc.

— Stai liniştit. Încă nu am terminat.

Thompson a dat perna deoparte şi a înlocuit-o cu un prosop cu care a acoperit gaura pentru faţă din masa de masaj.

— Acum, culcă-te cu capul în gaura aceasta.

— Sincer să fiu, nu simt nici o îmbunătăţire, spuse Blunt, respectând instrucţiunile lui Thompson. Nu văd deloc cu mă ajută treaba asta.

— Mai aveţi puţină răbdare, l-a îndemnat Thompson. Trebuie să te duc înapoi la cauza problemei tale înainte de a o elimina.

Imaginea vie a celor două *Focke-Wulf* năpustindu-se prin cerul nopţii a revenit în mintea lui Blunt.

— Eram în mijlocul unui...

— Şhhh..., a şoptit Thompson. Doar închide ochii şi relaxează-te.

— Dar, eu...

— Nu-ţi fă griji. Totul e sub control.

Vocea lui Thompson a devenit şi mai moale.

— ACUM este timpul.

Blunt a închis ochii, a respirat adânc şi a început să se cufunde în sine.

* * * * *

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a aşteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învăţat-o la antrenamente. O stare de calm a pogorât asupra sa. Cuvintele lui Harris i-au revenit în minte: *„Viitorul este ACUM!"*.

Pe Blunt l-a cuprins o ciudată impresie de *déjà vu*. Fără să se mai gândească, ci bazându-se doar pe instinct, Blunt a simţit că aşii germani încercau să-l provoace să execute manevra standard RAF[2]. Motivul nu i-a fost clar imediat, dar Blunt ştia că nu trebuie să intre în picaj.

A început să vireze spre dreapta în picaj, doar cât să-i convingă pe cei din *Focke-Wulf*. Apoi a tras de manşă şi a lansat *Spitfire* în cabraj. Tactica nu era recomandată – stresul aripilor datorită unei asemenea schimbări de direcţie le rupea adesea, dar Blunt zbura intuitiv, nu după regulamente.

Anticipând că *vânătorii* germani se vor întoarce ca să vadă ce s-a întâmplat cu *Spitfire*, Blunt i-a surprins la apexul virajului. Pentru că nu se aşteptau ca englezul care făcuse manevra standard să se afle deasupra lor, în atac, amândoi au fost uimiţi când Blunt a deschis focul ciuruindu-i pe rând. Privea peste umărul drept la avioanele ce cădeau rotindu-se spre pământ.

[2] RAF - Royal Air Force – Aviaţia Militară/Regală britanică.

Fără a mai aştepta finalizarea acestui gambit, a împins maneta de gaze la maxim, şi a virat spre est reluându-şi misiunea iniţială. Spre stânga se vedeau venind *Messerschmitt*-urile alarmate. Sub el, la mai puţin de un minut distanţă, duzini de discuri urcau cu viteze infernale să-l intercepteze. În faţa lui, linia complexului de laboratoare era vizibilă acum.

Chipul lui Harris i-a reapărut în minte: „*Întreaga lume a aliaţilor depinde de tine*." Instantaneu, Blunt şi-a dat seama că nu trebuie să se angajeze în luptă cu *Messerschmitt*-urile ca să poată spera să-şi termine misiunea; şi nici nu putea să depăşească în viteză discurile. Calea către laboratoare trecea printre discurile zburătoare.

Nenumărate discuri argintii, uriaşe, continuau să urce. Blunt a intrat în picaj, strecurându-se prin acest câmp de „mine" aerian. De câte ori discurile îi tăiau calea, trăgea frenetic asupra lor. Îşi vedea aripile avionului *tocate* de focul tunurilor de pe aceste discuri nonumane. Pământul se apropia rapid, însă laboratoarele Nordhausen se şi vedeau drept în faţă. Şi-a orientat *Spitfire*, cu cele două bombe de câte 450 kg, către clădirea laboratorului principal. În sinea sa, ştia că chinul său se va sfârşi curând şi că nici unul dintre discurile astea infernale nu-l va putea împiedica să-şi ducă până la sfârşit misiunea.

Spitfire-ul lui Blunt a percutat complexul de laboratoare şi bombele gigantice au erupt precum flăcările unui vulcan... dar el nu a simţit nici o durere, pentru că sufletul său îi părăsise deja trupul. Pe moment ameţit, sufletul a văzut flăcările cuprinzând complexul de laboratoare, făcându-le inutilizabile. Era cuprins de emoţii dulci-amărui; era trist pentru că a provocat asemenea distrugeri, dar mulţumit că un megalomaniac nu va mai putea subjuga lumea.

Tetley, prietenul său care fusese doborât în ziua anterioară, l-a întâmpinat purtând o robă albă, luminoasă. În tăcere, i-a făcut semn să-l urmeze.

* * * * *

David Thompson a venit din camera din spate, sigur că l-a auzit pe pacientul programat pentru ora 14:00 intrând în sala de aşteptare. S-a uitat perplex prin camera goală. S-a dus înapoi la agendă şi a pus degetul pe tabelul cu programări, unde în dreptul orei 14:00, mai 11, 2004, rândul era gol.

Încă nedumerit, s-a scărpinat în cap încercând să-şi amintească pe cine ar fi putut să-l fi programat. Nereuşind să-şi explice discrepanţa dintre memorie şi programare, a ridicat privirea, a îndreptat portretul lui Churchill care era expus pe peretele din spatele biroului, apoi s-a reîntors în cabinetul din spate.

SFÂRŞIT